

af något ämne, som stod i öfverensstämmelse med planetens astrologiska väsende. Der var Solen ett klot af vinspirit, — Mercurius ett klot af bränvin, — Venus, af honing, — Mars, af malört, — Jupiter, af vin, — Saturnus, af dricka.

Denna absolution af författaren till *Harmonice-Mundi* tillåter oss att utan betänkligheter fortsätta vår stora resa.

För att således följa sakernas naturliga ordning, skola vi till en början stanna på den planet man först möter, när man från systemets medelpunkt går mot periferien, på Mercurius, Solens grannstjerna, och vi skola undersöka de uranografiska förhållanden hvori denna verld befinner sig, relativt till vår.

När vi till en början taga denna planets afstånd från solen i betraktande, skola vi finna att, under det att solskifvan för oss visar sig under en medeldiameter af trettio två minuter (32' 3"), Mercurii invånare deremot skåda henne under en diameter af 1° 20' 58"; det vill säga med en nära sju gånger så stor yta, som den hvarunder hon visar sig för oss. Ljuset och värmen äro hos dem sju gånger intensivare än hos oss.

Flera föga filosofiska författare ha betraktat denna värme- och ljusintensitet såsom oförenlig med funktionerna hos levande organismer och hafva påstått, att på Mercurius ängarnas gräs skulle vara förbrändt, frukterna förtorkade, djuren qväfda, människorna blinda, om ens människor kunde leva under en sådan temperatur. Detta resonemang, som hvilar på en falsk grund, är likaledes falskt till alla sina följder. De, som tänka på det sättet, tillämpa sina resonemanger uteslutande på jordens skapelseformer, hvilka de antaga vara förflyttade till Mercurius, der de utan tvifvel skulle finna ett medium helt olika med det hvori de på jorden leva, och sannolikt dödande för dem. Men då man med full visshet kan antaga, att naturen på Mercurius ej anordnat lifvet efter de jordiska förhållandena, utan i enlighet med tillståndet på Mercurius,